

Cuộc Di Tàn Tháng Bảy Buồn...!

Tác giả: Phạm Minh Vũ

Cố lên con

Cố lên con, sắp đến quê rồi.
Om thật chặt để bỏ đi con nhé.
Chỉ hơn ngàn cây số nữa thôi...
... qua cầu là đất mẹ
Nếu xe máy không hư, 3 ngày nữa về nhà...

Cố nghe con,
cố
để vượt qua
Ừ, đôi bụng, biết rồi, đừng khóc nữa
Ừ
bố hứa, về nhà cho uống sữa
Ừ
ngủ đi con...
sắp đến quê rồi...

Cho bố ngàn lần xin lỗi nhé con ơi
Đường xa lắm nếu không may gặp nạn

Bố xin lỗi
nếu
đêm nay xăng cạn...
Và con mưa ập đến bất ngờ...

Bố xin lỗi con nếu chẳng có ai chờ
Hay ai đó nhìn chúng ta... quay mặt.
Thì cứ ôm bố như hôm nay...
con ơi thật chặt
Đừng ngủ nghe con, tội tệ nhất qua rồi.

Bố chỉ còn
nơi
duy nhất đó thôi.
Hoạn nạn không về quê thì biết đi đâu nữa.
Mạnh mẽ lên con bởi mỗi sau cánh cửa
Khép mở tùy tâm trắc ẩn lòng người

Cố lên con, sắp đến quê rồi.

(Khuyết Danh)

Hôm qua, đọc được bài viết của chị Liên Huỳnh, kể về câu chuyện hai anh em ở Thanh Hóa, đưa lớn 21 đứa nhỏ 15 tuổi lên Hà Nội phụ hồ, không có việc, không có tiền không thể về quê, đói quá vì đã mấy hôm không có gì ăn, chịu không nổi hai anh em phải nhào ra đường đi gặp ai thì xin nấy, ngó vào nhà chị và xin "đồ ăn thừa", thấy tội quá chị pha cho mì ăn và cho ít gói mì tôm mang theo...sau đó nghĩ lại chị tiếc nuối vì đã không cho 2 đứa một ít tiền. Không biết giờ hai đứa đã ra sao?

Câu chuyện nghe thật buồn, cách đây mấy hôm, đọc bài viết "một vụ trộm khủng khiếp" kể về câu chuyện một cậu sinh viên đi ăn trộm, cậu ta không tìm tiền bạc, hay những thứ có giá trị, cậu lục tìm mì tôm và pha ăn luôn tại nơi mình tính trộm, cậu ta còn làm một việc khủng khiếp là bắc chảo đập trứng và chiên cơm luôn trong nhà đó....

Những ngày qua đất nước ta có quá nhiều chuyện đau lòng, và buồn vô tận.

Khi hai anh em người Thanh Hóa với bước đi loạng choạng vì đói để đi gõ cửa từng nhà xin ăn, ngay tại thủ đô, thì cách đó chỉ đôi km các đại biểu Quốc hội được chuyên cơ chở ra, ở khách sạn 5 sao, được siêu xe

đưa đón, họ phung phí hàng tỷ đồng một ngày chỉ để chia miếng bánh lợi ích, và cuối cùng cũng như bao đại biểu khác như Phạm Phú Quốc ôm hàng chục triệu đô la vợ vét để tháo chạy qua sang Síp. Và thật trớ trêu, khi Chính phủ Việt Nam mới hôm qua đó tặng Cuba 10.000 tấn gạo để cứu nhân dân họ đói. **Cứu Dân một quốc gia phía tây bán cầu để cứu họ đói, mà trong khi đó để Nhân dân mình phải đi ăn trộm mì tôm, phải loạng choạng đi xin ăn vì...đói?** Đó là những số người được chia sẻ lên mạng xã hội thì ta mới biết, đâu đó còn lắm và nhiều cảnh đời khốn khổ trong xã hội có khi ngay gần chúng ta mà ta không hề biết.

Tháng 7 năm nay, sau nhiều năm Saigon mới chứng kiến lại cảnh người Dân tháo chạy tán loạn, người ta dùng từ "Đại lộ kinh hoàng" khi nói về các chuyến di tản khỏi Saigon, Bình Dương để trở về Trung, ra Bắc rất đông, người ta thấy họ ăn và ngủ bên lề đường sau một ngày chạy bằng những xiếc xe máy, cảnh nằm vật vờ nhìn buồn đến nao lòng. Họ trở về vì hoàn cảnh không cho phép họ ở lại, có hai vợ chồng chạy lên vùng Lào Cai xa xôi giáp Trung Quốc bằng chiếc xe cà tàng, không ai giúp cũng chẳng ai hỗ trợ, họ đi như thế vì không còn đường nào khác, có 4 mẹ con, họ đạp xe từ trong Nam trở về Nghệ An, có bà Cụ đi bộ từ Saigon cũng ra tận Trung.... Không còn lối thoát, đã buộc những cuộc di tản tán loạn làm cho những ai có lương tri đọc và chỉ biết ngậm ngùi.

Một chính phủ thất bại, một quốc hội nhố nhăng, một đảng cầm quyền chỉ vì lợi ích nhóm đã đẩy đưa Dân tộc triền miên trong khổ đau, và đọa đày.

Có người sẽ trách móc họ rằng sao phải đi như vậy vừa nguy hiểm, vừa làm lây lan dịch bệnh. Nếu không đi thì ngày mai chủ nợ đuổi họ ở đâu? Gầm cầu với cả một gia đình ư? Tiền đâu sẽ lấy gì để trả? Lấy gì ăn? Khi các nhóm lợi ích xóa bỏ chợ truyền thống để đẩy Dân vào BHX, giá cất cổ, trong khi trong người họ không còn một xu nào thì sao sống được? rồi tiền điện nước, bao thứ khác phải lo. Đâu phải ai cũng có tivi để nhận hỗ trợ từ chính phủ?

Như ta thấy ở Mỹ, Úc hay các nước như Thái Lan, Mã Lai chính phủ chuyển thẳng tiền cho Dân vào tài khoản, chứ bên đó làm gì có Tổ trưởng dân phố nào giàu lên vì đem giòng họ vào giành phần nhận hỗ trợ đâu? Ở Việt Nam chính phủ, quốc hội chỉ lo làm sao vay tiền và vinh thân phì gia bằng cách kê khống thiết bị y tế, họ lo làm sao chi tiền cho quân đội hay công an mà làm sao ăn bớt được chứ có ai mà nghĩ là đem 3 ký gạo hay 1 cân thịt để phát cho Dân đâu?

Cuộc di tản tháng bảy, nhìn đâu cũng thấy bi thương, nhìn đâu cũng thấy đau lòng, người có lương tâm thì lại không có quyền bính, người có quyền bính thì không có trái tim.. Saigon, đất nước, có những ngày di tản buồn đến như thế! Nhìn cảnh bi thương của tháng 7 buồn vì sự bất tài của Chính phủ, tôi chợt nhớ tới mấy câu thơ của Thâm Tâm:

*"Mây thu đầu núi, gió lên trăng
Cơn lạnh chiều nao đổ bóng thềm
Ly khách ven trời nghe muốn khóc
Tiếng đời xô động, tiếng hờn căm".*

Phạm Minh Vũ